

O dvanácti měsíčkách

Laskavost

Klasický příběh o tom, že dobro vždy vítězí nad zlem.

Když Marušku vyžene zlá macecha v zimě do lesa, aby jí nasbírala fialky nebo jahody, pomůže jí dvanáct měsíčků díky své nadpřirozené síle.

🕒 11 min

😊 5+

Bylo jednou jedno děvčátko. Jmenovalo se Maruška a bydlelo v domku u lesa s macechou a nevlastní sestrou. Macecha Marušce sice poskytla střechu nad hlavou, obživu a šatstvo, ale v lásce ji opravdu neměla. Macecha měla i vlastní dceru, která se jmenovala Helena. Tu měla nadevše ráda a starala se o ni jako o porcelánovou panenku. Maruška musela dělat všechnu práci v domě, prala, uklízela, vařila, starala se o zahrádku a šila. Matce to však nikdy nestačilo. Protože byla Maruška mnohem hezčí než její sestra, macecha se velmi bála dne, kdy k nim přijdou nápadníci. Bála se, že by nápadníci nechtěli její drahou Helenku, ale Marušku. A to přece **nemohla dopustit!** Dumala, dumala, až jednoho dne vymyslela plán. Jednou večer, uprostřed zimy, poslala Marušku natrhat do lesa fialky.

„Ale maminko, vždyť venku mrzne, kam vám mám jít natrhat fialky?“ divila se Maruška. Bez otálení by jí šla natrhat cokoliv, ale teď věděla, že to není možné.

„Jak se opovažuješ odmlouvat, ty budižkničemu? Jdi, ať tě tu už nevidím! A bez květin se domů ani nevracej!“ křičela na ni. Hodila **po ní zimní kabát** a zavřela za ní **dveře, ještě i zamkla.**

„**Ach, co si** jen teď počnu,“ vzdychla si Maruška. Sněhová pokrývka jí sahala až po kolena a vítr byl tak ledový, že ji záblo celé tělo. Dlouho předlouho chodila po tom chladném nočním lese. Už začínala pomýšlet na to, že tam asi zahyne, když vtom spatřila v dálce světlo. Bylo sice jen velmi slabé, ale vydala se k němu.

Když přišla blíže, zjistila, že to **hoří plamen v ohništi** a kolem velkého ohně sedí dvanáct mužů. Tři mladí jako Maruška, tři starší, další tři ještě starší a poslední tři nejstarší byli už bělovlasí. **Bylo to** dvanáct měsíčků. Každý z nich vládl jednomu měsíci v roce. Nejdříve se polekala, ale touha po teple byla

silnější, a tak k nim promluvila:

„Dobrý večer přeji. Prosím, dovolte mi ohřát se trošičku, zmrzlá jsem na kost.“

„Děvče milé, co děláš v tomto nečase v noci na vrchu kopce?“ zeptal se jí starý pán, který seděl na nejvyšším kamenu a v ruce držel ledové žezlo. Byl to Leden, právě teď měl moc v rukách on.

„Macecha mně kázala natrhat fialky, bez nich se prý nemám vůbec vracet,“ přiznala smutným hlasem Maruška.

„Nu, tak ti pomůžeme. Bratře Dubne, pojd' na moje místo a vládni na chvíli,“ postavil se mohutný Leden a odevzdal žezlo mladšímu bratrovi. Žezlo hned zezelenalo a na jeho vrchu se objevila poupata rostlin. **Dvakrát jím bouchl o zem** a už na tom místě roztál sníh. V okamžiku tam vyrostla tráva a rozkvetlé fialky.

„Rychle sbírej,“ nabádal Marušku Duben. Chvilku překvapeně zírala, jaký zázrak se to před ní děje, ale potom začala fialky opatrně trhat. Když už měla z fialek pořádnou kytičku, sníh a mráz opět pokryly malý zezelenalý kousek země. **Marušku ani** ve snu nenapadlo, že by mohla být svědkem takových kouzel.

„Děkuji, děkuji vám z celého srdce,“ vroucně k nim promluvila a vydala se rychle zpět domů.

Helena s macechou zůstaly pořádně zaražené, když spatřily ve dveřích Marušku s fialovou kytičkou.

„Kde si je natrhala?“ zasyčela na ni nevlastní matka a vytrhla jí ty krásné květiny z rukou.

„Tam, až úplně nahoře na kopci. Tam jich pár roste,“ pověděla Maruška a těšila se, že se může aspoň trošku ohřát v skromném příbytku.

Maruška nechtěla věřit vlastním uším, když jí druhý den drahá sestra Helena přikázala natrhat jahody.

„Sestro moje, vždyť víš, že jahody teď nerostou. Až začnou růst, ráda ti je zajdu natrhat,“ usmála se na ni Maruška.

Macecha hned k Marušce popošla a s hněvem v hlase jí nakázala: „Když ti něco Helenka řekne, tak to hned splň. Žádné odmlouvání! Jdi už, ať už tě nevidím! A bez jahod se nevracej!!“

Opět se to ubohé děvče ocitlo venku v kruté zimě. Maruška znovu celé hodiny chodila po lese a **probíjela se skrz sněhové závěje**. Byla hladová a unavená, ale nakonec uviděla v dálce světlo. Doufala, že i tentokrát jí pomůže dvanáct měsíčků.

„Dobrý večer přeji. Já jsem Maruška a včera jste mě zachránili. Můžu se znovu ohřát u vašeho ohníčku?“ zeptala se a zkřehlou rukou ukázala na plamen.

„Copak jsi sem přišla hledat dnes?“ promluvil Leden.

„Jahody, drahý Ledne, pro jahody mě dnes poslali,“ odpověděla.

„Vždyť jahody rostou v létě, Maruško. A teď je zima, čas Vánoc a klidu,“ řekl starý pán.

„Já vím, já to dobře vím. Macecha si to však nenechala vysvětlit a bez jahod **se domů vrátit nemůžu**,“ řekla smutně.

„Červne, bratře můj, odevzdávám ti svoji moc, pomoz Marušce,“ rozhodl Leden. Potom vstal a vyměnil si místo s Červnem.

Žezlo znovu bouchlo dvakrát o zem, sníh roztál, ze země vyrostla tráva a vykvetly jahody. Maruška si nabrala celou zástěru červených jahod, poděkovala a vydala se nazpět.

Doma si macecha s Helenou pochutnaly na čerstvých, sladkých jahodách a unavená Maruška si šla zdřímnout.

Neuběhlo ani pár dnů a macecha znovu k večeru posílala Marušku do lesa. Teď si vymyslela, že jí má přinést hrušky. I sám pán Bůh viděl, že se ji

macecha snaží co nejdříve vystrnadit z domu a nejlépe navždy.

„Teď? V zimě na hrušky? Neposílejte mě znovu do té zimy, prosím,“ klekla si Maruška před macechu a **rozplakala se**.

„Zase mi odmlouváš?! Marušo, vstaň a jdi už, ať tě už nevidím! A bez hrušek se domů nevracej!“ křičela macecha.

Utrápená Maruška chodila kopci a dolinami, oči měla uplakané a prsty zkřehlé. Už si myslela, že úplně zabloudila a nikdy nenajde cestu zpět, když naštěstí v dálce spatřila už známé světlo.

„Měsíčkové moji, pomozte mi ještě jednou, prosím,“ popošla k Lednu a sepjala ruce, jako by se modlila. Už byla opravdu zoufalá a nevěděla, co si počít.

„Ach, Maruško, a co potřebuješ tentokrát?“ zeptal se bělovlasý Leden.

„Hrušky, prosím pěkně,“ řekla a setřela si slzy z lící.

„Nu pojd', bratře Září.“

Září převzal žezlo, **dvakrát jím udeřil o zemi** a z půdy začal růst strom s plody hrušek.

„Maruško, rychle obírej,“ popohnal ji Září.

Stihla však sebrat jen dvě malé hrušky a kouzlo pominulo.

„Jsem vám velmi vděčná,“ poděkovala, s láskou se usmála na dvanáct měsíčků a rozběhla se domů.

Když přišla, macecha ji hned nevraživým pohledem přivítala.

„Proč ti to tak dlouho trvalo? Dej to sem,“ vtáhla ji macecha dovnitř a sebrala obě hrušky.

„To jsi donesla jen dvě? Určitě jsi ostatní po cestě snědla, ty nenasyto!!“ křičela na ni Helena.

„Pravdu máš, Helenko,“ přitakala macecha.

„Půjdu si sama nasbírat, když jsi tak neschopná a nenasytná,“ řekla Helena a už si brala kabát a vyšla do chladné noci.

Také Helena dlouho po lese chodila a také stejné světlo po čase spatřila. Také ona už byla celkem prochládlá, když dorazila k dvanácti mužům.

„Jak ses sem dostala, děvče?“ promluvil k ní Leden.

„Co ti je do toho, dědku jeden. Na hrušky jdu!“ odsekla drze Helena.

To se samozřejmě dvanácti měsíčkům nelíbilo, a tak děvče vyhnali a spustili **takovou vichřici a fujavici**, jakou svět dosud neviděl. Helena proti takovému počasí neměla šanci a ztratila se někde v lese.

Když macecha viděla, že její drahá dcera se ne a ne domů vrátit, sama se vydala ji hledat. Do té sněhové bouřky by se sice ani sám čert nepustil, ale macecha si troufla. Neměla úctu před nikým, ani před mocnou přírodou. A co se s ní stalo? Také se nakonec ztratila v tmavém lese.

Ustrašená Maruška je ještě dlouho doma vyčkávala, ale ani jedna se už nevrátila.

Maruška si začala konečně spokojeně žít, vyšívát, uklízet a **husy na louku vodit**. A jednoho slunného jarního dne šel kolem Maruščina domku pěkný junák a věru si hned ti dva do oka padli. Od té doby šťastně spolu žili a žádní zlí lidé jim už **život neztrpčovali**.